

Тема: Планування персоналу і оплати праці

Розроблені плани розвитку різних галузей виробництва на сільськогосподарському підприємстві обґрунтовують балансовими розрахунками по праці.

Для цього складань баланс трудових ресурсів.

Персонал – це сукупність працівників різних професійно-кваліфікаційних груп, які зайняті на підприємстві і входять до його спискового складу.

Кадри або персонал характеризуються показниками:

- 1) спискова і явочна чисельність працівників на певну дату;
- 2) середньоспискова чисельність працівників за окремий період;
- 3) питома вага працівників окремих підрозділів у загальній чисельності працівників;
- 4) темпи росту чисельності працівників за певний період;
- 5) середній стаж роботи за фахом керівників і фахівців;
- 6) середній розряд працівників;
- 7) статеві-вікова структура працівників;
- 8) фондоозброєність праці.

Ефективність використання трудових ресурсів підприємства характеризує **продуктивність праці**, яка визначається кількістю продукції, виробленої за одиницю часу або витратами праці на одиницю виробленої продукції.

Продуктивність праці формується під впливом багатьох чинників: природних умов, рівня кваліфікації працівників, розвитку науки і її технологічного застосування, розмірів і ефективності засобів виробництва, раціональності розміщення сільськогосподарських галузей, спеціалізації і організації виробничого процесу.

Чинники, які зумовлюють продуктивність праці такі:

- природні;
- технічні;
- організаційно-економічні;
- соціально-економічні.

Природні чинники – від родючості землі залежать кінцеві результати виробництва, ефективність використання матеріальних і трудових ресурсів.

Технічні чинники – охоплюють рівень розвитку техніки та її застосування в сільському господарстві, вдосконалення техніки і технології виробництва, зростання оснащеності господарств засобами виробництва і підвищення їх надійності.

Організаційно-економічні — це поглиблення спеціалізації і посилення концентрації сільськогосподарського виробництва, впровадження прогресивних форм організації виробництва і праці.

Соціально-економічні — це поліпшення використання робочої сили на основі вдосконалення матеріального і морального стимулювання праці, підвищення кваліфікації працівників, зміцнення трудової і технологічної дисципліни.

Залежно від одиниці виміру обсягу виробництва розрізняють такі методи обчислення продуктивності праці:

- 1) натуральний;
- 2) умовно-натуральний;
- 3) вартісний;
- 4) трудовий.

Умовно-натуральний — застосовують тоді, коли виробляється декілька видів однорідної продукції. Всі види продукції переводять в умовну за допомогою коефіцієнтів.

Вартісний – характеризується вартісними показниками продуктивності праці, які обчислюють, як співвідношення виробленої продукції в грошових одиницях до витрат робочого часу. До вартісних показників відносять: валову продукцію, товарну продукцію, кількість товарної продукції на одного працівника, чиста продукція на одного працівника.

Трудовий – використовують тоді, коли підприємство випускає різноманітну незавершену продукцію. За основу беруть потрібну для виготовлення кількість нормо-годин.

Основні шляхи підвищення продуктивності праці:

- 1) зростання врожайності сільськогосподарських культур і продуктивності тварин;
- 2) впровадження комплексної механізації і автоматизації виробництва;
- 3) широке використання інтенсивних та індустріальних технологій виробництва в рослинництві і тваринництві;
- 4) раціональне розміщення сільськогосподарських культур;
- 5) економічно обґрунтовані спеціалізація і концентрація виробництва на базі агропромислової інтеграції;
- 6) застосування прогресивних форм організації і оплати праці;
- 7) зміцнення трудової і технологічної дисципліни.

Трудомісткість – це витрати робочого часу на виробництво одиниці продукції і послуг. Залежно від складу витрат, що вносять у трудомісткість, розрізняють:

- 1) технологічну;
- 2) виробничу;
- 3) повну;
- 4) трудомісткість обслуговування виробництва;
- 5) трудомісткість управління виробництвом.

Технологічна трудомісткість – відображає всі затрати праці основних робітників-відрядників і погодинників.

Виробнича трудомісткість – охоплює всі затрати праці основних і допоміжних працівників.

Повна трудомісткість – охоплює затрати всіх категорій промислово-виробничого персоналу підприємства.

Трудомісткість обслуговування виробництва – охоплює затрати праці допоміжних робітників.

Трудомісткість управління виробництвом – охоплює затрати праці службовців.